

πρὸς ἄστροπὴν ἥτις χρυσώνει πρὸς στιγμήν τὰ νυκτερινὰ νέφη καὶ ἐξαφανίζεται ἀκλούθως· καὶ προχωρήματα ἐν θῆμα πρὸς τὸν κοιτωνίσκον, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς, ἣν ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν.

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν, τέκνα μου! . . . καὶ ἡ μήτηρ σας ἂς πάθῃ ὅ,τι θέλῃ ὁ Θεός.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠκούσθησαν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν θυρῶν τῆς οἰκίας βαρέα κρούσματα ἀντηχήσαντα μέχρι τῶν ἐσωτερικῶν διαδρόμων καὶ μέχρι τῶν στοῶν, αἵτινες ὠδήγουν εἰς τὸ οἶκημα τῆς Βανίνας. . . Ἐσπμάτησε τρέμουσα ἐπὶ τῆς φλιάς τῆς θύρας τοῦ κοιτωνίσκου· ἐπλησίασε ἐντρομος πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ εἶπε νὰ τοῦ πρὸς τὸν κρότον, ὅστις ἐξεκίνητο ἐξωθεν.

— Ποίος κτυπᾷ αὐτὴν τὴν ὄραν; ἠρώτησαν ἀλλήλας αἱ δύο γυναῖκες ταυτοχρόνως.

Ἦκουσαν τὸν κρότον τῶν θυρῶν καὶ τῶν κιγκλιδίων. . . Ἐκ τοῦ κρότου τούτου ἠνένησαν ὅτι ὁ θυρωρὸς εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αὐλήν μετ' οὐ πολὺ ἡ μεγάλη κλίμαξ ἤχησεν ἀπὸ τὸν κρότον τῶν θηλάτων.

— Ὁ Ναπόνος θὰ εἶναι! ἀνέκραξεν ἡ Βανίνα πεπεισμένη ὑπὸ αἰφνιδίας ἐλπίδος· καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ οἰκήματος. . . Ὁ Ναπόνος ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν της ὡς φάντασμα, περιβεβημένος ἐντὸς πλατυτάτου ἐπανωφορίου καταβερέκτου ὑπὸ τῆς βροχῆς.

— Μὲ ἀκολουθεῖ καὶ ὁ ἴδιος, εἶπε μὲ βραγχώδη φωνὴν πρὸς τὴν Βανίαν, ἥτις ἐπροχώρει πρὸς αὐτόν.

— Ὁ ἴδιος! ἀνέκραξε πλήρης χαρᾶς ἡ Βανίνα, ὁ ἴδιος! ὁ Βιβιάδης!

— Ὁ σύζυγός σας, ἀπήντησεν ἀταράχος ὁ Ναπόνος. Καὶ ὁ Σαμπιέτρος ἐπαρουσιάσθη ἐπὶ τῆς φλιάς τοῦ οἰκήματος δεικνύων τὸ ὕψηλόν του ἀνάστημα κεκαλυμμένον ὑπὸ τῆς τρομερᾶς πανοπλίης του.

Γ.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν τοῦ Σαμπιέτρον, ἡ Μαρία ἐξέφερε κραυγὴν καὶ περιμαζεύθη πλησίον τῆς κυρίας τῆς, ὡς νὰ ἐξήτει νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ μέγαν κίνδυνον. Ἡ Βανίνα εἶχε μείνει ἀκίνητος καὶ σταματήσας ἀκριβῶς ἐμπροσθεν τοῦ συζύγου της. . . δὲν ὑπῆγεν εἰς συνάντησίν του, ὡπλὴν νὰ ἦτο ἀδικοπάστως προσκεκολλημένη ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ. Ὁραὶν ὑπὲρ ποτε καὶ ὁμοίαν πρὸς φάντασμα βλέπων τις αὐτὴν ἤθελεν εἶπει, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου της εἶχεν ἐπενεργήσει ἐπ' αὐτῆς, ὅτι ἐπενήργει ἡ φρικώδης θέα τῆς μυθολογουμένης κεφαλῆς τῆς Μεδοῦσης. Ὁ Σαμπιέτρος εἰσῆλθε βραδυπορῶν ἐντὸς τοῦ οἰκήματος, περιέφερε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα θηριώδες, ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ λέοντος· διὰ καταμετρεῖ τὸ ἄντρον του, εἰτα ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὴν Μαρίαν· ν' ἀπομακρυνθῇ, καὶ πρὸς τὸν Ναπόνον νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Οὐδεὶς ἤχος φωνῆς ἠκούσθη, παρὰ ὑπόκαψος τῆς στεναγμοῦ τῆς θεραπαινίδος, καὶ ὁ κρότος τῆς θύρας κλεισθείσης μετὰ τὴν ἐξόδον της. Ἡ Βανίνα μὴ ὑποστηριζομένη πλέον ὑπὸ τῆς

Μαρίας κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλινέτρον καὶ ἐφρικίασεν ἐκ τοῦ τρόμου ἰδοῦσα ἐαυτὴν μόνη μετὰ τοῦ Σαμπιέτρον.

Μετὰ τινὰς φρικώδεις στιγμὰς σιωπῆς, ὁ πολέμαρχος ἐπλησίασε ψυχρὰ πρὸς τὴν Βανίαν, καὶ τῇ εἶπεν·

Ἡ ἑλευσίς μου σὰς ἐθορύβετο πολὺ, κυρία, βλέπω ὅτι δὲν τὴν ἐπεριμένετε. . . οὐτε σὰς εὐχαρίστητε. Ἡ φήμη, ἥτις ἀρέσκεται νὰ διαδίδῃ τὰ δυστυχήματά μου καὶ τὰς ἀδικίας μου σὰς παρέστησαν ἰσως ὡς ἀδύνατον τὴν ἐπ' ἀνόδόν μου, καὶ ἰσως οὕτω σὰς ἐπεισαν νὰ πιστεύητε καὶ οἱ Γενοῦνσιοι. Ἀλλ' ἐξέλθετε τῆς ἡπείρου σας! Ὁ Σαμπιέτρος ἐπιστρέφει ἀπροσδοκῆτως φερόμενος ἐπὶ τῶν περὶ γων τῆς τρικυμίας.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἀφῆρσε τὸ ἐπανωφόριόν του δι' οὗ ἦτο περιβεβημένος· καὶ ἐπαρουσιάσθη μὲ τὴν πολεμικὴν στολὴν τοῦ χρώματος κυανοῦ, μὲ τὸν ἐπενδύτην του ἐκ δερμάτος βουβάλου, μὲ τὰ πιστόλιά του εἰς τὴν ζώνην, καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐξηρηγμένην ἐπὶ τῆς λαβίδος τοῦ ἐγχειριδίου του. Ἐπλησίασε καθ' ἐν θῆμα πρὸς τὴν Βανίαν, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν λόγον μὲ ὕψος ἀγερωχόν.

— Οὐτε ὅλοι οἱ Γενοῦνσιοι, οὐτε ὅλοι αἱ τρικυμίας, οὐτε ὅλοι αἱ θάλασσαι δὲν ἔμπορουν καὶ πρὸς στιγμήν νὰ κρατήσουν τὸν Σαμπιέτρον! Ὅλοι αἱ καρδίαι τῶν ἀληθῶν Κόρσων προσεβάνθησαν ἥδη τὴν ἑλευσί μου ἀπὸ μιᾶς ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης τῆς νήσου, εἰς τὰ βουνα καὶ εἰς τὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς πύργους καὶ εἰς τὰς πόλεις, ἡ σαλπὶγξ τοῦ Βαστέλικα ἤχησεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ ἄσμα τῆς ἐκδικήσεως. . . Μόνον ἡ καρδιά τῆς Βανίνας ἀμφίβαλε περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Σαμπιέτρον, διότι ἡ καρδιά τῆς Βανίνας Ὁρνάνου εἶναι καρδιά Γενοῦνσίας.

— Ἡ καρδιά τῆς Βανίνας Ὁρνάνου ποτὲ δὲν ἐξετήμηθη ὅσον ἔπρεπεν ὑπὸ τῆς καρδίας τοῦ Βαστέλικα· ἡ καρδιά τῆς Βανίνας ἐστέναξε σιωπηρῶς διὰ τὸν καταστρεπτικὸν πόλεμον, ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπικρατεῖ εἰς τὴν δυτικὴν πατρίδα της· καὶ ἡ μόνη εὐχὴ τῆς ὅποιαν ποτὲ ἐξέφρασε ἦτο τὸ νὰ ἴδῃ νὰ παύσουν αἱ αἱματηραὶ ἐκεῖναι διενέξεις καὶ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ εἰρήνη μεταξὺ δύο ἐθνῶν τοσούτου στενῶς συνδεδεμένων διὰ συμφερόντων κοινῶν καὶ διὰ δεσμῶν οἰκογενειακῶν.

Καὶ μολετοῦνταν διὰ τὸ ἔξοφον ἐσύρθη ἐκ τῆς θήκης, ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρως τῆς οὐτε ἐσιώπησεν, οὐτε ἐχαλαρώθη εἰς τὴν καρδίαν της. . . Ὅσον διὰ τὸν πρὸς τὸν σύζυγόν της ἔρωτα, ἡ Βανίνα τοῦ ἐθυσίασε τὰς γαῖας της, τὰς προσόδους της, τοὺς θησαυροὺς της.

— Καὶ διὰ τὰ ὅποια μετῃ μελήθη ἀνολοῦσθαι! ἀνέκραξεν ὁ Σαμπιέτρος μετὰ σαρκασμοῦ, νὰ μετῃ μελήθῃ ἡ γενναία Βανίνα, μετῃ μελήθῃ καὶ ἠθέλησε νὰ τ' ἀνακτήσῃ! . . . Ἐταπεινώθη ἀνάνδρως ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σαμπιέτρον ζητοῦσα παρ' αὐτῶν τὴν παρυσίαν της, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποσπᾷ τὴν τύχην της ἀπὸ τὴν τοῦ ἀνδρός της, νὰ ἐπιδείξῃ πολυτέλειαν εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια μέρη οἅπου ὁ σύζυγός της ὑπῆρξε πρόσφυξ, καὶ νὰ εὐθυμῇ εἰς τὸν πύργον τὸν θαμμένον ὑπὸ τοῦ αἵματος του καὶ εἰσέτι ἀνηχούοντα ἐκ τῶν στεναγμῶν τῶν σφαγέντων συντρόφων του.